

ורד ריבקיין

חמישה שירים

אני לכם

יכולה להתפזר עד לשר הכל.
 אתפזר בגון פזור בינה ונשם:
 שערות ארכות בכל אבר.
 נערה מושיטה ידה אל ערוותה
 ומוציאת שערך ארקה
 מכדי להיות
 שם. מושכת קלות.
 זו אני.

אתפזר צמחי הזיה על מצח אחי.
 כל נקבוכית של קרבה היא תהום
 של עלפון וארומה שדודה
 אני על מצחה, אח שלא הפרתי,
 שא פניה הלאה לבניה,
 אין הבנה באהבת ילד,
 שפחיותו היא ארנות ההזיה.

אתפזר ישועה על דגיגי היבשת.
 אני היא המנעד הקל בתנועתכם:
 חלקלקות העור משביעה את העור הגס
 בשכנוע מנמק.
 אתם, השארו בעמקות, אל תתנו דעת;
 אני יד חלקלקה שנולדה במחשבה של

יְהוָה. נְשִׁימָתִי מִתְפַּקֶּדֶת לָכֶם,
שְׁמְרוּ אֶת הַדְּעוֹת. אֲנִי לָכֶם.

הַסְבּוֹת יוֹדְעוֹת לְחֹשׁ קָרְבָּה גַם בְּמַעוֹט רְמָזִים.
כָּל תְּמוּנָה מְאֻבָּקֶת וְחִתּוּל מְשֻׁפָּם,
כָּל חֲמֵר אֵלַי גָּבַס.

גַּם אֶתְכֶם, טְרוּדִים בְּקֻטְנוֹת הַסֶּבֶה
שְׁחוּסָה עָלַי בְּטוֹדֵגָב
גַּם אֶתְכֶם אֲשֹׁמֹר מִדְּעוֹת.
זוֹ לָכֶם וְהִיא חֲמֵלֶת זָהָב.

ברח כבול צוף

רְשׁוּם רְשָׁמָתִי לְנַעֲלִי:
'אָנָּה תְרוֹצָנָה? הַצּוּף יִגִּיעַ בְּזַמְנָו.'
עֲנֵה עֲנֵתָה דְבוּרֶת אֶקְרְאִי:
'לְזַכֵּר הַמְהִירוֹת יִסְפִּידוּד; הַכְּתִירִי כָּל שְׂרָאוּי בְּזוֹ הַתְּפִיסָה.'
הַפְּרִידִי בֵּין
מֵיָם קוֹלְחִים
וּבְקַבּוּקִים פְּרוּדֵי צֶלֶל

בְּעוֹד אֲנִי קְלוּשָׁה
לְמַרְגְּלוֹת הַחֲטָאִים וְלִמְרָאָשׁוֹת הַשְּׁגוּר בְּפֶה
תוֹהָה:
דְּאֲגָתִי הִיא דְּאֲגַת חוּבָה;
הִיא אֲכֹן שֶׁהִפְכּוּ בָּהּ וְהִנִּיחוּהָ פְרוּצָה
לְפָרְעוֹת הָעֲצִים הַמְתַּרְסְּקִים וְהַמְשׁוֹרְרִים הַמְחַבְּקִים.
לֹא דִיָּה הִיְתָה הַתְּחוּשָׁה. חֲצַפְתִּי סְרָבָה לְהַתְּאִין.
אִם סִימַתְּ בְּמִשׁוֹרֵר, וְדַאי תִּתְחִילִי בְּשִׁירָה
אִם תִּתְחִילִי בְּמַמוּשׁ, מַה תִּהְיֶה לְךָ הָאַחֲרִית?

שָׁכַן, לֹא תִדְעֵי אֶהְבֵּת שִׁירָה שְׁלֹא־מֵת.
 אֲמַנָּם, לֹא שׁוֹיֵתִי לְשִׁירָה כָּל מִשְׁקַל
 עַל אֶף הַמְכַשׁוּלִים –
 שֶׁבְקִשְׁתִּי הִיָּה, לְהִתְפַּסֵּס בְּנוֹצַת הַשִּׁיר
 וְלָקוּם עַל בּוֹרְאֵי
 כְּמַתוּד אֲזֵלֶת
 כְּשֶׁרוֹן.

וְאִם כָּלֵל הִיְתָה עֲלִילַת בֵּינֵינוּ:
 יֵשׁ בְּכֹחַךְ לְהִתְאַהֵב בְּאָדָם
 עַל פִּי מְלוֹתָיו כִּי נְכוֹנוֹת:

בְּקִבּוּק

צָרְצַר

מִקְאֻמָּה

אֲנִי נְכוֹנָה לְהַרְגִישׁ כָּל הַשְּׁתַלְתֵּי אֲבִיר
 וּבְלִבְךָ שֶׁהַמְלִים תְּהִינָה אֲבִיר
 וְלֹא מִיָּם יוֹצֵאֵי מְנַכְנְסִים.

הַתְחַלְנוּ עֲצוּבִים; סִיפּוֹר אֲמִיתִי

כֹּה אָמַר הָעוֹר: בּוֹאֵי.

עוֹד אָמַר: מְעֻטִים רוֹאִים

עֲצָמָם נְכוּחָה

בְּלֹא רַחֲמִים (וְדַאי הַתְּפִנּוּ: אֶהְבֵּה) אוֹ אֶסְתַּטִּיקָה.

הִיְתָה זֶה שִׁיחָה בְּשָׁנִים.

מִשְׁבָּאֲתִי אֲנִי, הִיִּינוּ אֲנִי;

כְּדַרְכוֹ שֶׁל מְרַחֵק, מֵהוּוֶה אוֹ מִבֵּית, דְּבִרְנוֹ גְדוּלוֹת.

מִלְמַלְתִּי עַל אוֹדוֹת

דְּרָךְ אַחַת, בֵּין אִם מִטָּה אוֹ מְעַלָּה, חַת הִיא

וּמִלְמַלְתִּי עַל אוֹדוֹת הַשְּׁבִיל הַצּוֹחֵק לִי

כְּשֶׁהוּא בְּעָרְפִי אוֹ תְמוֹנֵת עֲדִלְיוֹן עַל חֲזִי

ונסיתי לחנוק העור
כי עיניו קללו כדממה, רצחו

נוכרתי ברחף שהיה:
לדה. סוכבת סבין גדולה בתיקי. מוציאה
באמצע הגן
לחתוך
השוכים שהמעידו אותי.

סבות ספורי הסתמיות, מבטו
הלא מחפש;
בדרכו של מרחק
התחלנו עצובים.

הט

רציתי לכתוב על הנפש כתב שקט
הנשמע מחוצה לי.
למחשבה קל להרהר בה:
ההפך הגמור הוא מה שקיים
ברצון בלבד.

והרי היא דורשת ממני לילה
ומציגו כי אין ההלך יורע הרפו
אלא אם התהום דוחף
כמו מתוך קיר הלב
את מעלית האוהב.

רציתי לומר לו הייתי מדברת
לה ספור שלא מוצק הוא במלה
כי אם נתן שקוף בריח פרח;
רציתי כמכתרת עליה בחרב ואת
וידירות.

רְצִיתִי לֹמַר וַיִּצְאָתִי אֶת נִשְׁמָתִי:
 רַק הִיא שְׁמָחָה כָּל כֶּן בַּחֲזֹרְתִי אֵלֶיָּהּ
 רִיקַת יָדַיִם; אֲוִרִירִית כְּמַעֲוֹף אֲדִימִים.

מצמח לצמח

צִמְחָתִי לְאָדָם
 שְׁאִינְנִי מִכִּירָה עוֹד.
 תְּכוֹנוֹתֵי הַגְּבִיחוֹ מְעֲלִי
 כְּצִמְחַח הַמְטַפֵּס; הַמְאֲבָד
 מִקִּירוֹתָיו כְּלָם.

בְּתַמִּימוּתִי חֲשַׁבְתִּי מִתְגִּים
 אֲוִרִים אֶת הָאוֹר כְּלוֹ;
 לָהֶם הֵיכָלֹת לְהַחְזִירוֹ עַד הַנָּה.
 דְּחַפְתִּיהֶם עֲמָקוֹת בְּתוֹךְ הָעוֹר.
 לְגוֹרְלִי (וְהַגְּרוֹעַ בּוֹ הוּא עוֹרִי) אֵינְנָה תִּרְדָּה עוֹד
 אֵד יֵשׁ וְחָשׁוּב לִי לְתַמּוּהָ עֲלֵיהֶם:
 מִדּוֹעַ הֵם מוֹסִיפִים
 וּמְכַבֵּים עֲצָמָם לְעֲצָמָם, כְּאֵלוֹ יָדָם אֲנוֹשִׁית
 וּכְאֵלוֹ שְׁאִינְ הַטֶּרַח בְּהֵאִירָם אוֹתִי
 מִשְׁתָּלָם.